

den ene Mand den andens Stilling saa temmelig nøie. Jeg skal endnu kun med et Par Ord ytre min Formening med Hensyn til Opinionen i nærværende Sag. Jeg er fuldkommen enig med de ærede Talere, der have yttret, at der er en Opinion tilstade imod en Indkomsskat, men jeg er aldeles ikke enig med de Herrer i, at denne Opinion er eller vil blive meget stor; thi jeg troer, at den langt overveiende Deel af Folket betragter en Indkomsskat som et Supplement til Hartkornsskatten under de Forhold, hvori vi for Tiden befinde os, som særdeles retfærdig og billig. Det har været meget omtvistet, hvorvidt Indkomsskatten bør være proportional eller progressiv, og derfor det maa være mig tilladt at udtale min Mening i saa Henseende, da kan jeg ikke nægte, at der taler noget, ja, jeg tør maaskee endog saa sige meget for, at Indkomsskatten bliver progressiv, naturligviis indenfor bestemte Grændser; men paa den anden Side troer jeg dog ogsaa, at man maa betænke sig vel, forinden man gaar denne Vej. Jeg troer, maa maa være meget varlig med at beskætte Aliden og Arbeidsomheden i en for hoi Grad (Hør!), thi derved lammede man Virksomheden, derved kunde man lettelig afstedkomme, at den stræbsomme og driftige Mand maaskee ikke vilde ansee det for Umagen værd, at være saa driftig som ellers. Det er min fulde og faste Overbeviisning, at det vilde være uheldigt og farligt, isald man gik frem paa den Maade, som det forekommer mig her har været antydet, nemlig, at man skulde tage der, hvor der var meget at tage af. (Etschering: Ja, man er nødt til at tage, hvor der er Noget at tage af.)

Ottefen: Ja, det maa vist være meget ubehagelig for mig at komme til at tale efter at saamange begavede Talere have udtalt sig her i Salen, og man næsten maatte komme til at sige, man tørfæde paa Langhalm, men ikke desmindre vil jeg dog sige et Par Ord i An-

ledning af denne Lov. Jeg maa oprigtigt tilstaae, at jeg af det meget, der er talt, slet ikke er bleven flogere end før der begyndtes at tales; det er afgjort, jeg kan ikke sige andet. Da dette Lovudkast blev forelagt, og jeg gjennemlæste det, saa stillede det sig strax for mig saaledes: er det virkelig nødvendigt at denne ny Skat skal paalægges, saa maa jeg ikke andet end tilstaae, at denne Maade er bedst at tage den paa for Dieblikket. Jeg har nu aldrig tvivlet om Nødvendigheden af, at en saadan Skat maatte komme, men ved de Udtalelser, som jeg har hørt om, at det var muligt den kunde undværes, maa jeg sige, at hvis den Tanke skulde gjøre sig gjældende her i Thyngtet, at vi ikke kunne tage anden Mening hjem med os fra Thyngtet, end den, at det ikke er saa ganske nødvendigt, saa vil jeg tilstaae, at der vil blive en stor Opinion imod Skatten, men naar det først er saaledes, at vi vide, det er nødvendigt og denne Mening bliver udbredt til de stattede Borgere, saa er jeg vis paa, at der slet ikke vil blive større Opinion end en, som man meget let vil kunne overvinde. Naar jeg nu tager Hensyn til de 2 pCt., som jo er det Princip, hvorom denne Lov dreier sig, saa har jeg slet ikke meent andet, end at det meget godt vil kunne lade sig gjøre at blive derved. Vi ere vantede til at beskattes saaledes, at vi aldrig nogenstunde i Provindserne ere komne saavidt at beskætte den større Formue med flere Procent en den mindre Formue. Og jeg kan sige, at vi næsten have ondt ved at naae op til en saadan Beskatning og til saamange Procenter, idet Capitalisterne i Provindsbyerne altid have truet med at gribe til den Udvei at tye til Kjøbenhavn med deres Capitaler og derved blive fri for Beskatning; men vi i Provindserne, som maae see paa enhver Skilling, maatte passe paa ikke at gjøre dem Livet for suurt, for at kunne beholde dem, og der lære deres Capitaler.